

KIS MADÁR HALÁLA. (Lásd az 75. lapon.)

XXI. kötet. 5. szám.

Ára negyedévre 1 rt 40 kr.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. július 31-én.

GÁBOR TITKA.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

IRULT saját maga előtt s azt hitte, most már belátta tévedéseit és jóvá fogja tenni. Pedig éppen a legnagyobb hiba elkövetésére készült, mert még most sem gondolt az egyedüli helyes módra, melylyel mindent helyre hozhatott volna. Nem arra gondolt, hogy visszatérjen anyjához és őszintén elmondjon mindent . . . nem, ezt nem teszi, hiszen így nagyon csúffá tenné magát, ámbár jó anyja bizonyosan megbocsátana neki. Másképp remélte a dolgot rendbe hozhatni.

Legelőször is azt a szerencsétlen levelet kell minden áron megkeritenie. Mert hát ha Misi korán reggel oda megy a fához és előbb találja meg? Akkor kisé, hogy hazudott Misinek, mert az a papir nem holmi jelentéktelen irás, hanem anyja levele, melyet ő, Gábor, nem írhat újra, mert azt sem tudja, mi van a levélben; és akkor kisé az is, hogy a levelet nem adta át. De ha nem is Misi, hanem akárki más találja meg, mindenesetre meg lesz szégyenítve, anyja meg fogja tudni, hogy elámitotta. A levelet tehát okvetlenül meg kell keresnie, mielőtt más valaki kezébe kaphatná.

Tiszta holdvilágos éj volt, remélte, hogy boldogul, csak kijuthasson a házból. Igen, de hogy jusson ki? Anyja még ébren van s ha lefekszik is, ajtónyitogatásra bizonyosan fölébred. Nincs más hátra, mint az ablakon át osonni el, mihelyt anyja lefeküdt.

Nem gondolkozott sokáig, hanem a mint csönd lett a házban, zajtalanul föl-

nyitotta az ablakot és kiugrott. Az ablak nem volt magasan, könnyen kiugorhatott, játékból meg is tette azelőtt gyakran; de most szinte reszketett, mintha tolvaj volna. És mint a tolvaj, futva szaladt el a háztól, csak annak örvendve, hogy az utcán senki sem járt, nem látta senki sem.

Mély csönd uralkodott már mindenfelé, az emberek pihentek napi munkájok után, Gábor egymaga vándorolt kint az éjben. Bátor fiu volt s tudta, hogy itt nincs is mitől félnie, ismerte az utat, ismert minden házat, minden bokrot és mégis saját-ságos félelem szorongatta. De azért nem fordult vissza, hanem annál gyorsabban haladt előre s nem sokára kint volt a szabadban, a mezőn keresztül sietett a kastély felé.

A szél suhogott a fák közt s az elhagyott táj, melyet a hold fénye halványan világított meg, s melyen Gábor annyiszor járt és játszott, most oly ijesztőnek, oly kísértetiesnek látszott! Minduntalan megmegezzent, mikor egy-egy éji madár röppent fel, vagy a széltől letört száraz ág recsegve hullt le a fáról. De azért csak ment tovább és végre eljutott a nagy fához, melyen Misi a levelet látta.

De a mint ide ért, akkor vette csak észre, hogy egész fáradsága hiába való. A hold nem világít oly fényesen, mint a nap, a fa sűrű lombja között teljes homály uralkodik, lehetetlen a kis levelet meglátni. Most már sajnálta, hogy visszatartotta a jószívű kis Misi segítségét. Legalább azt kérdezte volna meg tőle, hogy a fának melyik részén van a levél! Most ha fölkapaszkodik is, merre, melyik ágra mászszék, hol találja meg?

bálko
a más
tott, d
S ekk
a szél
lehet,
volna,
jutna
s regg
I
hozzá
gyalog
lantvá
szólt:

keresg
M
akadv
kivált
mert
volt n
rült, n
ták, n
derék
most

alatt
guny

kasté
sietek

furcsa
mikor

még i

Jó szerencsére mégis csak megpróbálkozott, fölmászott a fára, egyik ágról a másikra kapaszkodott, fürkészett, kutatótt, de mind hiába, nem látott semmit. S ekkor meg az jutott eszébe, hogy hátha a szél már lerázta a fáról a levelet? Meglehet, hogy a patakba esett s ez még jó volna, mert így legalább másnak nem jutna a kezébe; de hátha a földön fekszik s reggel megtalálja valaki?

Lement tehát ismét a földre s épen hozzá akart fogni a kereséshez, mikor a gyalogutról egy férfi közeledett s megpillantván Gábort, durva nevetéssel így szólt:

— Nini, hiszen ez Gábris! Hát te mit keresgélisz itt?

Most volt csak Gábor igazán megakadva. Az igazat nem mondhatja meg, kivált ennek az embernek. Mindjárt ráismert . . . ez nem más mint Gergely, egy volt munkás a gyárból, kit mindenki került, mint gonosz, durva ficzkót. Elcsapták, mert rendetlen, rossz életével a többi derék munkásokat is rosszra csábitotta; most dologtalanul csavargott.

— Talán valami kincs van itt a fa alatt elásva, azt lesed? szólt Gergely újra gunyosan.

— Oh dehogy . . . a gyárban . . . a kastélyban volt dolgom, kissé elkéstem . . . sietek is haza, felelt Gábor zavarodottan.

— A kastélyban voltál? No, már ez furcsa. Hát te olyankor jársz látogatóba, mikor már mindenki alszik?

Gábor látta, hogy hazugságával csak még inkább elrontja a dolgot s ijedtében

már azt sem tudta, mit mondjon. Szinte örült, mikor Gergely nevetve szólt ismét:

— No, ne félj, barátocskám, nekem bizony mindegy, akárhol jártál s akármi-ben töröd a fejedet. Képzelem, hogy valami titok . . . no, légy nyugodt, nem sугom be anyádnak, hogy itt láttalak. Menj csak szépen haza, ideje lesz.

Gábor nem mondatta ezt magának kétszer, hanem szinte futva siesett haza felé. Gergely pedig, a mint utána nézett, így szólt magában:

— Kellett valami okának lenni, hogy késő éjszaka idején itt kóborolt. Majd megtudom én azt!

Aztán ő is haza ballagott.

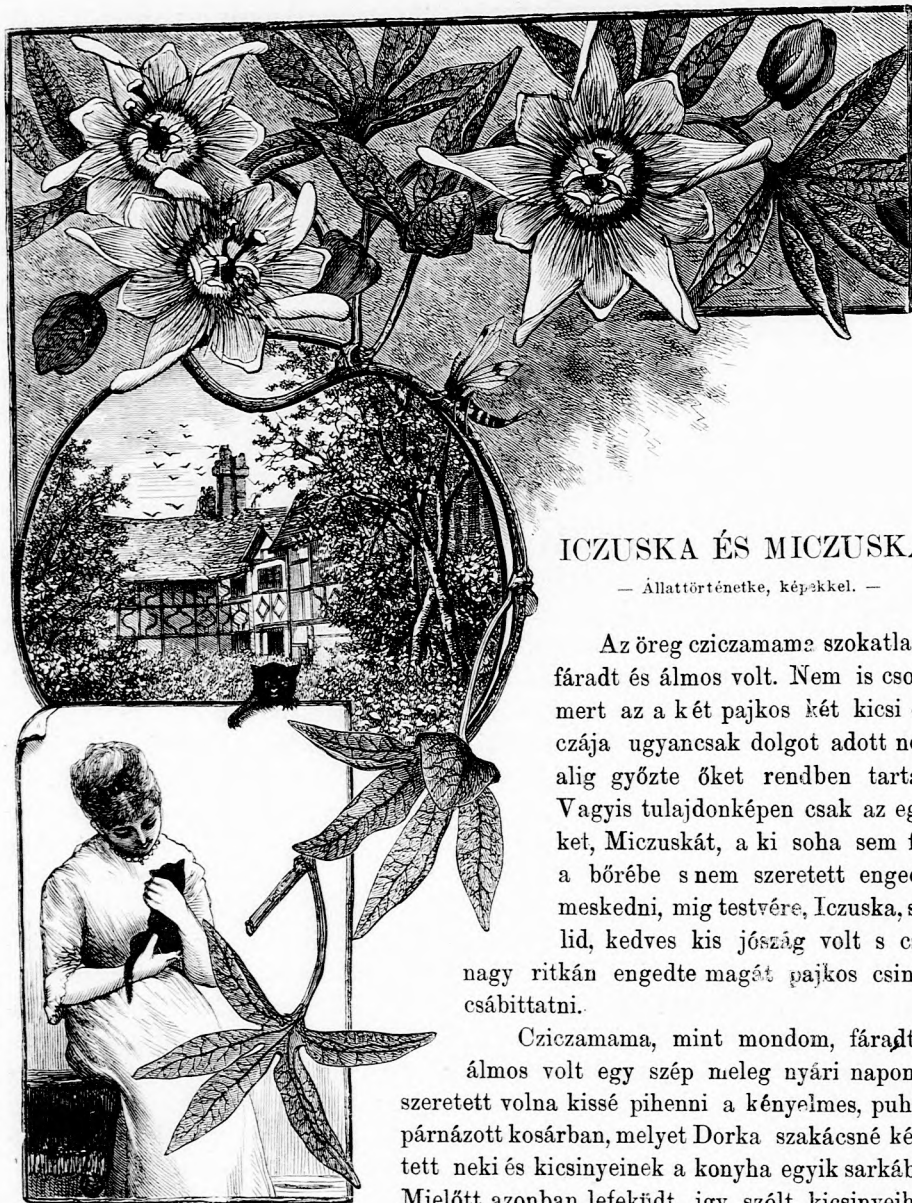
Fáradtan, csüggedten tért Gábor haza. Most még rosszabbul állt a dolga, mert bizhatik-e egy gonosz ember szavában, hogy nem fogja elárulni? Van valaki, a ki tanuja volt éjjeli vándorlásának, most már ennek fölfedezésétől is félnie kell, célját pedig mégsem érte el.

A nyitva hagyott ablakon át visszamászott a szobába s végre lefeküdt. De álom sokáig nem jött szemeire; nyugtalanul hánykolódott ágyában, s mikor végig gondolta a szerencsétlen nap eseményeit, nem bírta elfojtani könyeit. Látta, hogy egyik hiba miképp vonta maga után a másikat s mint lett óráról órára bünösebb.

— Nem, ezt tovább el nem viselhetem, szólt végre magában. Holnap reggel mindent, mindent megvallok édes kedves anyámnak.

Ez elhatározás után kissé megnyugodott s valahára elaludt.

(Folytatása következik.)

ICZUSKA ÉS MICZUSKA.

— Állattörténetke, kép-ekkel. —

Az öreg cziczamama szokatlanul fáradt és álmos volt. Nem is csoda, mert az a két pajkos két kicsi cziczája ugyancsak dolgot adott neki, alig győzte őket rendben tartani. Vagyis tulajdonképen csak az egyiket, Miczuskát, a ki soha sem fért a bőrébe s nem szeretett engedelmeskedni, míg testvére, Iczuska, szelid, kedves kis jószág volt s csak nagy ritkán engedte magát pajkos csinyre csábíttatni.

Cziczamama, mint mondom, fáradt és álmos volt egy szép meleg nyári napon és szeretett volna kissé pihenni a kényelmes, puhára párnázott kosárban, melyet Dorka szakácsné készített neki és kicsinyeinek a konyha egyik sarkában. Mielőtt azonban lefeküdt, így szólt kicsinyeihez:

ki a há
árnyék
aztán a
Ez csak
mint B
ott süt
Közel
pen a h

P
bizony
monda
hogy m
kis czi
szerüen
gott, m
egészen
mán. F
épen n
volt.
szeliden
delmes
mondta
»Igenis
mamá
mig M
nem is
mának
mögött
unalma

A
rancsot
kén szu
táltak
soha se
Ic
gott vo
szor lát

— Ha játszani akartok, menjetek ki a ház elé a tornácra és maradjatok az árnyékban. A napon megfájulna a fejetek, aztán a szemnek is árt a vakító napfény. Ez csak az afféle durva vén ficzkónak való, mint Bodri, az a gonosz kutya; egész nap ott sütkérezik, mintha bizony tél volna. Közel ne menjetek hozzá, maradjatok szépen a hűvösön.

— Miau! felelé a két kis cicza.

Persze, ha ti ezt hallottátok volna, bizonyosan azt mondanátok, hogy mindakét kis cicza egyszerűen nyávo-gott, még pedig egészen egyformán. Pedig az épen nem úgy volt. Iczuska szeliden, engedelmesen azt mondta, hogy: »Igenis, kedves mamácska!« mig Miczuska nem is a mának felelt, hanem csak magában dör-mögött, hogy hát mit csináljon ő azon az unalmas tornáczon.

A ciczamama, miután kiadta a parancsot, lefeküdt a kosárba és csöndesen szunyókált. A kicsinyek pedig kísértáltak az árnyékos tornácra. Tovább még soha sem voltak.

Iczuska, mielőtt valami játékhoz fogott volna, szépen megmosakodott. Sokszor látta, hogy a mama mikép mosako-

dik, tehát követte a jó példát s először a talpacskaít nyalta meg, aztán a pofácskáját simogatta végig s így szépen tovább megmosakodott, miképen ez csinos kis ciczához illik. Miczuska azonban lusta volt az effélére, végig hempergett a földön és felkiáltott:

— Hát most már mit csináljak, ha nincs kivel játszani!

— Várj kissé, mig megmosakodtam, aztán majd játszunk, szölt Iczuska nyájasan.

— No persze, majd én reád várok.

És a nyugtalan Miczuska, egyebet nem tudván kitalálni, azzal mulatott, hogy saját farkinczáját igyekezett megfogni, gyorsan forogván saját maga körül. De ezzel hamar felhagyott s fáj-

... KOCSIKÁZTATTA A BÁBU-KOCSIBAN.

(Lásd az 71. lapou.)

dalmasan felsikoltott.

— Oh, ez nem ér semmit, ez nem jó mulatság, szölt boszankodva. Mert ha egérnek képelem, megfogom és beharapok, hát fáj. . . Persze, egészen más volna, ha az Iczuska farkát csiphetném meg.

És mindjárt oda is ugrott, hogy testvérkéje farkinczáját fogja meg. De Iczuska észrevette a csinyt s csöpp kedve sem volt arra, hogy farkacskaát, melyet épen most szép simára tisztogatott, Mi-

ezuska összeborzolja vagy tán meg is harapja. Gyorsan behuzta tehát maga alá és ráült, Miczuska meg nem csiphette.

— Keress magadnak egyéb mulat-ságot, szólt Iczuska nevetve.

Talált is Miczuska mindjárt egyebet. Egy kis veréb röppent oda a tornácra és szedegette föl az elhullatott morzsát. Csiripelve ugrált ott s nem igen lát-szott félni a fét kis cziczától. Iczuskától nem is volt oka félni, mert ez csöndesen ülve maradt és gyönyörködve nézte az ugráló madárkát, eszébe sem jutott, hogy czicza létére veréb-pecsenyét is ehetnék. Cziczamama egérfogásra már tanította őket, de verébfogásról még nem szólt: Iczuska tehát nem is gondolt semmi rossz-szat, hanem mulatott a kis veréb csiripe-lésén és ugrándozásán. Ellenben Miczus-kának azonnal kegyetlen gondolatai tá-madtak. Ő sem hallott még a mamától semmit a verebekről, de mert hajlandó-sága volt mindenféle pajkos csinyekre, most is mindjárt ilyenfélét gondolt.

— Ni, milyen furcsa kis jószág! Sokkal kisebb mint én, tehát bizonyosan gyön-gébb is. Megfogom!

És óvatosan csuszva közeledett a ve-réb felé.

Iczuska látta, hogy Miczuska valami csinyre készül s kérdé:

— Miben töröd már megint a fe-jedet?

— Jó tréfa lesz, meglátod. Megfo-gom azt a kis madart.

— Oh, ne bántsд szegénykét! Olyan vigan csiripel . . .

— No bizony! Azért mégis megfo-gom. Ki tudja, hátha olyan jó, mint az

egér? Emlékszel, milyen pompás volt teg-nap az egérke, melyet mamánk fogott? Nekem most megint lesz olyan csemegém, de neked nem adok belőle. Nem biz én.

Iczuska kissé megneheztelt, de már azt nem tudom bizonyosan, azért-e, mert Miczuska minden áron meg akarta fogni a verebet, vagy pedig azért, mert előre kijelenté, hogy nem ad neki belőle. Mert hogy az igazat megvalljam, Iczuska bármily szelid és kedves volt, a jó pecsenyét mégis csak szerette.

De bizony Miczuskának sem vásott a foga a pecsenyében, mert a kis veréb sem esett a feje lágyára, hogy egy ilyen ok-tondi cziczuska elfoghassa. Mialatt a mor-zsát szedegette s vigan ugrándozott, foly-ton szemmel tartotta Miczuskat is és rö-g-tön észrevette, miben tőri ez a fejét.

— Ohó, barátocskám, abból semmi sem lesz, gondolá.

És amint Miczuska nagyot ugrott, hogy megkaphassa a verebet, az hirtelen felröppent és egy közeli fára szállva, gunyo-san csiripelve kiáltá:

— No kis czicza ugorj nagyot, fogj meg, ha tudsz!

Miczuska boszankodva bámult utána, aztán lefeküdt, épen a legszélére az ár-nyéknak. A nap pedig már leszállóban volt s mind beljebb süttött be a tornácba, úgy hogy csakhamar elérte Miczuskat.

— Jöjj ide beljebb, itt még árnyék van, szólt Iczuska.

— Itt is árnyék volt azelőtt.

— De most már nap süt oda s tudod, mamácska azt parancsolta, ne menjünk a napra.

— Én nem mentem a napra, hanem a nap jött hozzám, nem tehetek róla. És most már tovább is járhatok akárhol, a hol a nap süt.

— Oh ne tedd azt, ne menj ki az udvarra . . . mamácska megtiltotta . . . megfájul a fejed . . . aztán ott van az a goromba nagy kutya, megharap, vagy talán meg is esz.

— Ugyan ne fecsegy, inkább jöjj te is velem.

De Iczuska szófogadó kis czicza volt s nem hallgatott a rossz tanácsra, ott maradt az árnyékban. Nem is volt oka megbánni, mert ennek köszönhette szerencsésjét.

Két gyermek jött ki a házból, Ilonka és kedves barátnője Mariska.

— Nézd Mariska, ez az a kedves czicza, melyet neked ígértem, szólt Ilonka. Kettő van, de a másik nagyon vad és rakoncátlan, míg ez szelíd, kedves kis jószág. Ha akarod, mindjárt hazaviheted.

Megfogta a kis cziczát és átadta Mariskának, ki gyöngéden simogatta, úgy hogy Iczuska mindjárt megszerette urnőjét. Mariska mindjárt magával is vitte, a mi kissé fájdalmasan esett Iczuskának, mert ekkép nem lehetett tovább a mama mellett! de megvigasztalódott, mert hiszen a mama egyszer maga mondta, hogy idővel majd el kell válniok, hallotta, hogy egyiköket Ilonka oda ígérte Mariskának. És azután annál hamarabb megnyugodott, mert pompás dolga volt Mariskánál, a kis leány mindig dédelgette, játszott vele, még meg is kocsikáztatta a bábukocsiban, a mi nagyon tetszett Iczuskának (Lásd a képet a 69. l.) Így azután boldogan élte napjait.

De hát Miczuskával mi történt?

Mikor a tornáczról kiment az udvarra, vígan szaladgált ide-oda, mignem eljutott az istállóhoz s ennek falánál a napfényben valami hosszú szőri szörnyeteget pillantott meg. Nagyob volt, mint tiz cziczuska összevéve s bozontos, lompos farka maga háromszor akkora volt, mint Miczuska. Roppant komoly pofát vágott s mélyen gondolkozni látszott, vagy pedig talán — aludt.

Miczuska csöppet sem ijedt meg, hanem közelebb lépve, kíváncsian kérde:

— Mondd csak, te nagy bozontos, te vagy talán a Bodri, a házörző eb, kit mamám emleget?

De Bodri — mert csakugyan ő volt az — vagy föl nem ébredt s nem hallotta a kérdést, vagy ha hallotta is, nem tartotta érdemesnek, hogy szóba álljon a cziczával s azért meg sem moccan. Ez nagyon bosszantotta Miczuskát, ki most már mindenkép azt akarta, hogy Bodri őt észre vegye.

Törte a fejét, mit csináljon, hogy magára vonja a nagy kutya figyelmét; de mind hiába mesterkedett, Bodri még csak föl sem pillantott.

— Ejnye, miféle együgyü ficzkó ez! gondolta Miczuska. Persze, nem csodálom, mikor mindig idekint kuncsorog, nem tanul semmi tisztességet, s igaza van mamának, hogy nem szereti. És bizonyosan siket is az istenadta . . . hogyne volna siket, hiszen bozontos szőre egészen bedugja a fülét. Jaj, de csunya! Én sokkal szebb vagyok, illő volna, hogy szóba álljon velem.

Végre kitalálta a módját, mikép érje el célját: meghuzta a Bodri lompos farkát.

Erre Bodri csakugyan fölébredt és mérgesen ugatott. Miczuska néhány lépés-

nyire hátrált, de nem megszire s nagy öröme télt benne, hogy Bodrit végre fölébreszthette.

Bodri pedig, a mint körülnézett, nagyot ásítva kérde:

— Hát te, csöpp jószág, ki vagy?

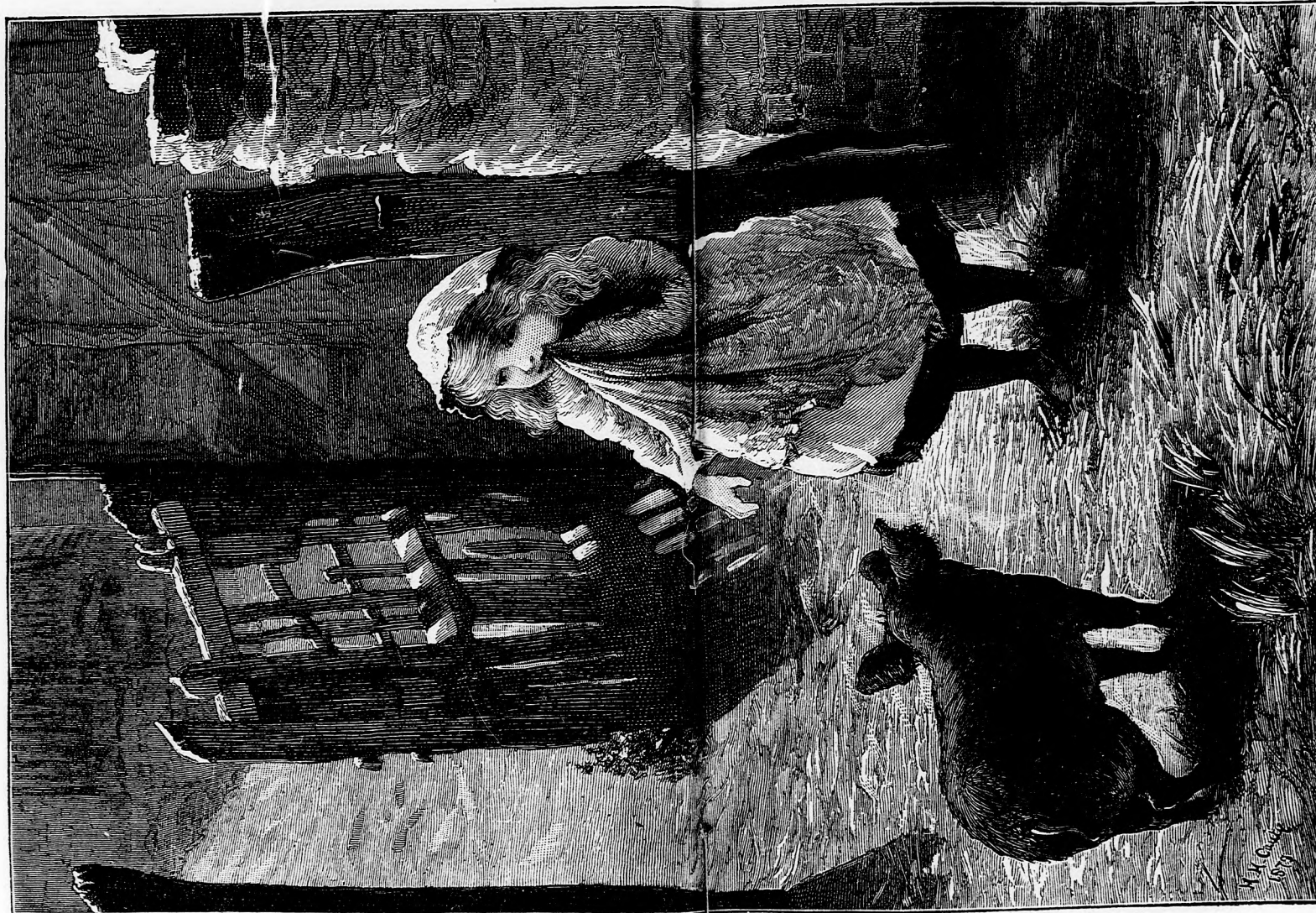
— Én Miczuska vagyok, a kis cicza, felelé ez.

— Ugy? Hát az öreg cicza hol van?

— Azt sem tudod? Hát hol volna egyebütt, mint a konyhában? Ott alszik a kosárban! felelé Miczuska, nagyon büszkén a fölött, hogy ő magyarázhat meg valamit a vén házörző ebnek.

— Igazán, ott van? Annál jobb! szólt Bodri. Majd meglátjuk!

Ezzel fölállt, nagyot ásított, nyújtózott s lassan a ház felé ballagott,

Miczuska nagyon meg volt elégedve viselt dolgaival s tovább akart kalandozni

az udvaron, de hirtelen ijesztő gondolat jutott eszébe. Mért kelt fel Bodri s mért

ban? Hátha valami gonosz szándéka van, meg akarja rohanni az alvó ciczamamát?

HAZATÉRT SZÖKEVÉNY. (Lásd a 78. lapon.)

Igen, ez valószínű . . . Miczuskának most már eszébe jutott, hogy máma gyakran emlegette, milyen rossz viszonyban él Bodrival, mennyire üldözi őt az a goromba házörző eb, a kivel meg sem lehet birkózni, mert rendkívül erős, egy kis karmolásnak oda se hederit s olyan hatalmas foga vannak, hogy akár egy farast agyonmar. Csak futással lehet menekülni előle. És most ez a veszedelmes szörnyeteg meglepi a ciczamamát, a konyhaajtó nyitva van . . . és Miczuska magaráult el mindent, csupa paj-

indult rögtön a ház felé, a mint megtudta, hogy az öreg cicza ott alszik a konyhából és csupa meg gondolatlan-

ságból és csupa meg gondolatlan-

Bánta is már szörnyen. Körülnézett, — Bodrit nem látta sehol. Talán még nem ment be a konyhába, talán még nem történt semmi baj, ha siet, még idején figyelmeztetheti a mamát a veszedelemre.

Egész erejéből futott s míg a konyhajtóhoz ért, ugyancsak ígérette magának, hogy többé soha sem lesz szófogatlan, csak most az egyszer mulnék el a veszedelem. És a mint a nyitott ajtóhoz ért, nagy örömmel lélezett fel: a konyhában teljes csönd uralkodott, nem volt bent senki, Bodrinak sehol semmi nyoma.

— Még idején érkeztem. Felköltöm a mamát és figyelmeztetem.

Fölugrott a kosárra, de a mint belepillantot, szörnyűrémületében félig ájultan pottyant be. Mert találjátok ki, mit látott? Talán a cicizámamát, összemarczangolva? Nem bizony, a cicizamamának semmi nyoma sem volt, helyette a bozontos Bodri feküdt a kosárban, száját nyalogatva, mintha valami jó falatot nyelt volna le. Talán megette szőröstül bőröstül a cicizamamát!

Ez jutott eszébe Miczuskának s azért ijedt meg oly nagyon, hogy lebukott a kosárba, a vén Bodrira, kinek ez semmikép sem volt inyére; sajnálom, de meg kell vallanom, hogy csakugyan goromba legény volt s mérgesen rivalt rá a különben is holtra ijedt Miczuskára:

— Mit akarsz itt? Elpusztulj rögtön!

És feléje kapott erős fogaival, úgy hogy Miczuskának csak épen annyi ideje maradt, hogy végig karmolja Bodri orrát s aztan kiugorjék a kosárból. A karmolást azonban Bodri nem vette tréfára, dühös ugatással fölugrott s üldözte Miczuskát,

ki eszeveszetten futott, maga sem tudta már, hová és merre. Bodri folyton a sarkában volt s már az egész falu végig kergette, míg végre Miczuska szerencsésen fölmenekült egy fára, hová Bodri nem követhette. Még egy ideig ugatta, aztán megfordult és haza ballagott.

Jó ideig tartott, míg Miczuska kissé magához tért szörnyűrémületéből s kissé körültekintett. Teljesen ismeretlen vidéket látott maga körül, el sem képzelhette, hová jutott. Már most mit csináljon, hogy menjen haza? Pedig haza kell mennie mielőbb, hogy megtudja, csakugyan történt-e baja a mamának, fölfalta-e az a borzasztó Bodri, vagy talán sikerült elmenekülnie? Ezt a kétséget, félelmet nem bírja elviselni.

Megindult tehát, de nem tudta, jó uton jár-e. A mint a faluba érkezett, megint utólérte a veszedelem, az utcán kóborló kutyák megint üldözőbe vették s kénytelen volt egy kerítésre menekülni. Innen egy alacsony háztetőre kapaszkodott fel, beugrott a padláslyukon s itt aztán egyszerre azt vette észre, hogy meg van fogva, mert kijárás sehol sem volt, a padláslyukra fölugrani pedig nem bírt. Nem tudott okosabbat tenni, mint keservesen siránkozva nyávogni, hogy valaki segítségére jöjjön. És nemsokára jött is valaki, a gazda, ki így szólt:

— Mintha macskanyávogást hallottam volna... csakugyan, egy szép fiatal macska van itt. Épen jó! A magtáramban sok az egér... oda csukom be, hadd pusztítsa ki őket.

És úgy is tett; megfogta Miczuskát és bezárta a magtárba.

Itt aztán kapott többé peccenyét, ké a mi kivált e mert még ta azonban lass ségre is és m ban, kedvére mégis szomc soha sem bi csakugyan l mának, csak gyetlen Bod datlanságát, tét örökre el bánat, bűnh

Othon semmi baja, hogy Bodri sem a boldo Miczuskát r sokáig, nagy utánok.

Kis

»Azt m
Csönde
Addig,
Panasz
Biztos
Mozdul
Szólt a
A min
Mert i
Vacsor
S a ki
Csirip
Várva
Melyet

Itt aztán szomorú élete volt. Nem kapott többé jó édes tejecskét, sem kész pecsenyét, kénytelen volt egeret fogdosni, a mi kivált eleinte nagyon nehezen ment, mert még tapasztalatlan volt. Az éhség azonban lassanként megtanította ügyes-ségre is és mert sok egér volt a magtárban, kedvére lakmározhatott. De azért mégis szomorú maradt mindvégig, mert soha sem bírta többé megtudni, valjón csakugyan halálát okozta-e a ciczamamának, csakugyan megölte-e ezt az a kegyetlen Bodri? Keserűen bánta szófogadatlanágát, mely miatt régi boldog életét örökre elvesztette; de már késő volt a bánat, bűnhődnie kellett.

Otthon pedig a ciczamamának semmi baja sem volt, mert volt anyja esze, hogy Bodri elől megugrott a kosárból. De sem a boldog Iczuskát, sem a boldogtalan Miczuskát nem látta többé soha sem és sokáig, nagyon sokáig busult és bánkódott utánok.

Kis madár halála.

(Képpel a ezimlapon.)

»Azt mondom, gyerekek,
Csöndesen legyetek
Addig, míg én oda járok!
Panaszom ne legyen rátok.
Biztos hely a fészketek,
Mozdulni se merjete.«
Szólt az öreg jó madárka
A mint szárnyait kitérta,
Mert itt volt az ideje,
Vacsorát keresnie.
S a kicsinyek szót fogadtak,
Csiripelve mulatgattak,
Várva a jó lakomát,
Melyet majd a mama ad.

*De mert kissé várni kellett,
Egyikök türelmetlen lett.
»Mily unalmas életünk!
Tán bizony rabok legyünk?
A nap olyan szépen ragyog
És röpködni én már tudok,
Biz én kissé kimegyek
Sétaröpkölést teszek.«
S a mint monda már elrepül.
Testvérének a vére hül,
Kérve kéri: »Oh maradj,
Baj érhet, még gyöngé vagy!
Hasztalan, már nem is hallja,
Botor vágya messze hajtja,
Töltsi kedvét és örül
Hogy fészkéből kikerült.
De a karvalyt, azt nem látja,
Pedig ez már les reája.
Már megfogta — — viszi már!
Oh szegényke kis madár!
Minden csontját összetörte
A kegyetlen rabló körme!
Ámde ő is meglakol.
Lövés dördült valahol
És a karvaly zsákmányostul
Földre hull le a magasból.
A szegényke kis madár
Vissza, haza futna már,
Ah, de szárnya összetörve, — —
Haldokolva rogy a földre
S egy kis lepke hallja jól,
A mint hozzá még így szól:
»Kérlek, kedves jó kis lepke,
Szállj fel . . . oda . . . a fészekbe,
Mondd el gyászos végzetem,
Hogy halálom itt lelem
S a mért engedetlen voltam,
Keserűen meglakoltam!«*

Szerencsétlen halászat.

Ügyes halász, jó horog
Halat bőven bizton fog.

De a lyukas cseberből
A halacska menekül.

Hajh! már későn keresed —
Lettél volna szemsebb!

A SZERETET MUNKÁJA.

— Kiesi beszélyke. —

ÁPADTAN, beesett szemekkel feküdt ágyában a kis Béla s fájdalmasan tekintett a nyitott ablak felé, melyen a leáldozó nap utolsó sugarai világítottak be. Az ablakon át látta a kert fáinak rezgő lombjait, de ez nemcsak nem vigasztalta, hanem még inkább elbusította, mert az jutott eszébe, hogy az ő kertecskéje valjon milyen állapotban van!

Anyja szegény özvegyasszony volt s a kertet, mely a ház mellett elterült, hasznos növényekkel ültette be. De a sarokban egy darabot átengedett a fiúcskának, ki itt szabad idejében kedvére dolgoztatott, bekeríté kertecskéjét, ásott, kapált, egy részét már be is ültette virágokkal, de aztán beteg lett és már régen, óh! már oly nagyon régen nem láthatta kedves kertecskéjét. Eddig már bizonyo-

san felverte a gaz és dudva, virágai kiszáradtak, meghaltak, épen úgy, mint talán ő maga is meg fog halni.

Sirva fakadt, pedig az orvos azt mondta, hogy nagyon nyugodtnak kell lennie, mert veszedelmére lehet a fölindulás.

— Ne sirj, fiacskám, vigasztalta a jó mama. Majd meggyógyulsz, a jó angyalok segítségére jönnek a jó kis gyermeknek.

Béla hallgatta, hallgatta, de szomoruan rázta a fejét s elgondolkozott, addig-addig, míg lassacskán elszenderült. Olyan szép álma volt! Azt álmodta, hogy kertecskéjét látja, kis angyalok röpkednek, s szorgalmasan dolgoznak benne s érintésükre minden bimbó kivirul, minden virág teljes pompában ragyog.

— Oh köszönöm, kedves kis angyalok, mondá nekik.

De a mint ezt mondá, fölébredt. Ekkor mamáján kívül még valaki volt a

szobában, La
azért jött, h
tását.

— Oh,
olyan szépet
tak le kertec
virág kinyilt
rom kertecsk

A mama é
czika megij
nem teljesít
a kis beteg
ságát, mert
kertecskéje

ugyan elpu
minden virá
száradt s h

látja, ujra
még szom
lesz, sirni f
ez megint n

neki. Nagy
zen elhitteté
hogy most
már hűvös

nem szaba
mennie, de k
reggel majd

szik a kertb
méltek, hog
gelig talán
lejt.

— De
Laczika, a r
Béla, milyen
kertecskéjét

És ez a

a fejéből, ad

kieszelt vala

szobában, Laczika, a Béla játszótársa, ki azért jött, hogy meglátogassa beteg pajtását.

— Oh, mamácskám . . . Laczikám . . . olyan szépet álmotdram! Angyalok szálltak le kertescskémre s érintésökre minden virág kinyílt. Oh, vigyetek ki . . . látni akarom kertescskémet!

A mama és Laczika megijedtek, nem teljesíthették a kis beteg kívánságát, mert hiszen kertescskéje csakugyan elpusztult, minden virág kiszáradt s ha ezt látja, újra csak még szomorubb lesz, sirni fog és ez megint megárt neki. Nagy nehezen elhitették vele, hogy most este már hűvös a lég, nem szabad ki-mennie, de holnap reggel majd kiveszik a kertbe. Reméltek, hogy reggelig talán elfelejti.

— De hátha nem felejt el? gondoló Laczika, a mint hazafelé sétált. Szegény Béla, milyen szomorú lesz, ha meglátja kertescskéjét!

És ez a gondolat többé nem ment ki a fejéből, addig-addig forgatta, míg végre kieszelt valamit.

Másnap reggel még nem is pitymallott, mikor Laczika már kiugrott az ágyból s néhány percz mulva már kint volt az uton, keresztülmászott egy kerítésen s ott volt — a kis Béla kertjében. Egy sarokban megtalálta a beteg fiucska kis ásóját, kapóját, fölkapta s szaporán hozzáfogott a

munkához. Ásott, kapált, gyomlált s a veriték szinte csorgott a homlokáról, de azért serényen dolgozott tovább. Mire a nap fölkel, már derék munkát végzett, de még sok volt hátra.

Amint ott dolgozgatott, a kerítésen át benézett Gyuricza s csodálkozva kérdé, mit csinál?

Laczika röviden elmondta a történeteket, hogy meglepetést készít beteg barátjának.

— Ejnye, ez nagyon szép! Én is segítek.

Ketten aztán gyorsan elkészültek, a kertecske csakhamar meg volt tisztítva minden dudvától. De ekkor látták, hogy dudva nincs ugyan benne, ámde virág sincs.

— Szaladjunk az én mamámhoz, szólott Laczika. Eddig már bizonyosan fölkel s ad néhány tő virágot a kertünkből.

MEZŐN. (Lásd a 78. lapon.)

Egy óra mulva a kertecskében mindenféle szép virágok pompáztak, s Laczika aztán bement a kis beteghez, ki épen ekkor sürgette mamáját, hogy vigye a kertbe, megigérte.

— Igen, az jó lesz, szólt Laczika; kertecskéd valóban nagyon szép.

A mama csodálkozva nézett Laczikaára, ez pedig titkon azt sugta, hogy teljesítse a kis beteg kívánságát. Kivitték tehát a kertbe s ime, a mamának, de Bélának is nagy ámulatára a kertecske csakugyan a legszebb rendben volt, virágok nyíltak benne, — mintha tündérek jártak volna itt.

— Oh mamácskám, szólt a kis beteg, a jó angyalok csakugyan gondolnak reám!

És azután vidám, derült volt, türelmesen viselte súlyos betegségét, engedelmeskedett a mamának és az orvosnak s végre lassan-lassan meggyógyult.

Mikor ismét egészséges volt s tisztábban tudott gondolkozni, akkor persze fürkészni kezdte, hogy mi is történt hát az ő kertjével. Gyuriczától aztán megtudta, hogy Laczika szerezte neki azt a nagy örömet szenvedése, fájdalma napjaiban. Őszinte hálával ölelte meg az igazi jó barátot, szeretetét szeretettel viszonzta s őszinte barátja maradt Laczikának egész életén át.

Mert a szeretet munkája gazdag, édes gyümölcsöt terem!

Mezón.

(Képpel az 77. lapon.)

VIRÁGOS mezőben
Hármacskán sétálunk,
Tarka vad virágban
Térdig gázol lábunk.

Azaz csak kettőnké,
Mert a bábum álmos,
Nem is igen tudja
Milyen szép helyen jár most.

Csodáljuk hát ketten
Isten szép világát,
A napnak tündöklő
Fényes ragyogását.

Virág illatában
Méhek döngicsélnek
S magasan a légből
Szól pacsirta-ének.

S örömmel, vigsággal
Ugy megtelik szívünk,
Hogy a pacsirtával
Mi is versenyt zengünk.

HAZATÉRT SZÓKEVÉNY.

(Képpel a 72—73. lapokon.)

Egész este sirt-rítt a kis Örzsike, nem evett, nem ivott, sőt én bizony azt hiszem, hogy még ha lett volna is kedve vacsorálni, nem igen tehette volna, mert nem kapott. Mert édes anyja nagyon haragudott és mi tagadás benne, volt is oka rá, a kis Örzsike nagy kárt okozott. Elvesztette a kis süldő malaczt!

Rá volt bizva, hogy egy kissé legeltesse s korán délután jókedvűen indultak ki mindaketten. Kint a mezőn is jó kedvük volt, a kis süldő rőfögeve turkálta a

földet, Örzsike vadvirágot és nem lett volna lant és körülné De biz' ő erről csak akkor néz rőfögeve elkészült. jaj de ettől rö mint szét néze hol sem látta t

Ijedten d ladgált jobbra kát, majd figye rőfögését, — kü! A gonosz nált az alkalm hol kóborol m

Sötét esti talanul s vég sirva megvall Jaj Istenem. De hogy is ne nye! Télire a zott volna, azt nótör, sonka, l nya és más mi és most vége,

Nem csor ragszik, Örzsike mégis csak le gény kis leány sirdogált tová

Egyszer hang hallatsz figyel . . . azt kapja ruhácska kapu elé. Nem a bebocsátást

— Oh te kőszáltál? szó hogy meg sen

A kis sü zonyosan azt

— Ne h kám, csak szé de ugy talált lásd, szépen h

földet, Örsike pedig dalolgatva gyűjtött vadvirágot és koszorut kötött. És ez még nem lett volna baj, ha néha-néha fölpilant és körülnéz, mit csinál a malaczká. De biz' ő erről jó ideig megfeledkezett s csak akkor nézett körül, mikor a koszorúval elkészült. Épen a fejére akarta tenni, jaj de ettől rögtön elmúlt a kedve, mert a mint szét nézett, a rőfögő kis jószágot sehol sem látta többé.

Ijedten dobta el a koszorut és szaladgált jobbra-balra, hívogatta a malaczkát, majd figyelt, nem hallja-e valahonnan rőfögését, — de hiába, eltűnt nyom nélkül! A gonosz kis jószág bizony fölhasználta az alkalmat és megszökött, ki tudja hol kóborol már, talán el is fogta valaki!

Sötét estig kereste Örsike, de hasztalanul s végre is haza kellett mennie, sirva megvallania a szerencsétlenséget. Jaj Istenem, hogy haragudott a mama! De hogy is ne, mikor oda a téli jó pecsenye! Télire a süldő jót megnőtt és meghízott volna, aztán leölték volna, vig disznótor, sonka, kolbász, friss tepertő, kocsonya és más mindenféle jó falat lett volna és most vége, vége mindennek!

Nem csoda tehát, hogy a mama haragszik, Örsike pedig sirdogál. Végre mégis csak le kellett feküdni, de a szegény kis leányka nem tudott elaludni, csak sirdogált tovább csöndesen.

Egyszerre az éj csöndjében valami hang hallatszik az utcázáról... Örsike figyel... aztán hirtelen fölugrik, magára kapja ruháskáit és reménykedve siet a kapu elé. Nem csalódott! Ott állt és várta a bebocsátást a szökevény malaczká.

— Oh te gonosz, csuf állat, hát hol kószáltál? szólt Örsike, de annyira örült, hogy meg sem verte a hazatért szökevényt.

A kis süldő jókedvűen rőfögött s bizonyosan azt mondta:

— Ne haragudjál, kis gazdasszonykám, csak szétnéztem kissé a környéken, de úgy találtam, hogy legjobb itthon és lásd, szépen haza találtam.

Bementek s Örsike a nagy ijedség és szomorúság után végre nyugodtan alhatott, másnap pedig természetesen a mama sem haragudott többé. Azután pedig Örsike jobban vigyázott és télire csakugyan volt sonka, kolbász bőviben.

A HIÉNÁK ÉS A LEOPÁRD.

— Állatmese. —

EGY csapat hiéna már régóta szörnyen boszankodott, hogy a leopárdok, ez ügyes, erős állatok mindig elragadják a legjobb zsákmányt s nekik, a hiénáknak csak a hulladék marad.

— Ha leopárdok nem laknak e vidéken, mi volnánk az urak, szólt egy éhes vén hiéna.

Egy napon látták, hogy egy leopárd egészen magánosan üldögél. A vén hiéna azonnal így szólt:

— Nézzétek, ott ül egy leopárd egészen magánosan. Most könnyen rájjeszthetünk egész fajtájára. Ezt az egyet körül fogjuk és bár ő erősebb, mint mi egyenként, legyőzzük, ha mindnyájan megrohantjuk. Ekkor aztán a többi leopárd is megrémül és elfut e vidékről.

— Nagyon jó lesz! szólt egy másik hiéna. És hozzá mindjárt jó pecsenyénk lesz. Enyém lesz a feje.

— Enyém a lába.

— Miénk a többi része.

Ekkép előre megosztottak a zsákmányon s rögtön hozzáfogtak tervök kiviteléhez. Körülfogták a leopárdot s lassan, óvatosan közeledtek feléje. Mindinkább szűkebb lett az ostromló kör s már bizonyosnak tartották, hogy a leopárd el nem menekülhet.

A leopárd végre észrevette a veszedelmet, látta, hogy hiába kísérténé meg a harcot, ellenségei nagyon sokan vannak, végre is legyőzik, megölik. De azért nem esett kétségbe, gyorsan felszökent és egy közel levő fára ugrott fel, jól tudva, hogy ellenségei ide nem tudják követni.

— Oh, azért meg nem menekülsz, szólta a vén hiéna. Addig várunk, míg az éhségtől kimerülsz és leesel.

A leopárd nem felelt, hanem egy ideig nyugton maradt, aztán egyszerre nagyot ordított. Szavára nem igen messziről hasonló hang felelt, úgy hogy a hiénák meglepetve néztek körül. A leopárd újra s még nagyobb ordított s most még közelebről és sokszorosan hasonló válasz hallatszott.

— Jönnék a többi leopárdok segítségre! Fussunk! kiálták a hiénák és nagy ijedelemmel elfutottak.

A leopárd pedig nyugodtan leszállt a fáról s nevetve szólta magában:

— Nem mindig azok győznek, a kik sokan vannak és nagyon lármáznak, hanem a ki a veszedelem percében is megtartja esztét. Eszembe jutott, hogy e vidéken erős a visszhang s ha ordítok, ellenségeim azt fogják hinni, hogy egész sereg atyámfia közeledik. Elfutottak mert nem tudják, hogy: többet ésszel, mint erővel!

MEGFJEJTÉSEK ÉS MEGFJEJTŐK.

A »KIS LAP« XXI. köt. 2-dik számában közölt képrejtvény megfjtése:

„Ki énekel, kétszer imádkozik.“

Helyesen fejtették meg: Bankos Irénke, Hanuszka Anna, Hübner István, Nagy Géza, Weisz Béla, Mezei Józsi, Kovács Andor.

*

A »KIS LAP« XXI. köt. 3-ik számában közölt második képrejtvény megfjtése:

„Molnárinas.“

Helyesen fejtették meg: Singer Alajos, Lukács Kálmán, Lövinger Ludmilla, Loeblin Janka, Fligl testvérek, Bankos Irén (mi jutott eszedbe, hogy a magyar nyelvvel be nem éred s francziáskodva irod a nevedet? Ez nagyon izetlen dolog s remélem, többször nem teszed. F. b.) Bydeskuthy Sarolta, Weisz Feri, Kudelka Etelka, Kolbe Nándor és Oszkár, Szladits Károly, Stankovits Jenni és Szilárd, Szily Margit, Mellyes Irénke, Latzkó Klára, Szénásy Ilka, Magyary Kornél, Spitzer Miksa, Pintér Rézike és Feri, Wechsberg A. (egészen ird ki nevedet, különben jövőre nem fogom közölhetni F. b.), Richter Aladár és Tóth Béla, Pick Helén, Ihász Sarolta és Irma, Máhrer Lipót, Fördök Lujza, Ferenczy Gizella és Sándor, Poszvek Olga és Irén, Rétay Sándor, Mendl Cili, Miklós és Jakab, Rosenthal Ida, Dulácska Géza, Stegmüller Irma és Vilma, Faragó Pista, Csukássy Jenő, Szarvas testvérek, Sessler Róza és Károly, Lippe Emilia és Valéria, Pfeifer testvérek, Nagyperkátai izr. iskola ötödik és hatodik osztálya, Korossy Etelka, Lengyel Béla, Frater Sarolta, Róza és Zsiga, Posta Sarolta és André, Politzer Gizella és Adél, Stern Jozefin és Berta, Czeizel Aladár és Gyula, Baumgarten Gizella, Vass Károly, Pásty Ferencz, Ballasovich Lujza és Sándor, Hanuszka Anna, Frey Ottó, Berger Jenő, Liptay Sarolta, Demjén Tercsi és Károly, Zaitschek Jaromir és Arthur, Faludi Géza, Mokry Imre, Strosz Esztike, Weszely Ödön, Báró Konstancia, Reismann Nellike, Ábel Lajos, Wenckheim Rika és Krisztina, Darvasy Károly, Rubenescu Aurélia, Capelle Vilma és Adél, Stokinger Mari, Ella és János, Engler Gizella, Skublics Karolina és Emilia, Kélti Laczi és Pista, Konkoly Paula, Jozippovics Pista, Graus Aladár, Ivády Tihamér, Imre Jolán, Szentirmay Béla, Engel Paulina, Tomka Satika, Holitscher testvérek, Jenei Aladár és Kálmán, Lövy Gizella, Sztojánovics Stanka és Jenő, Buday Emma, Szász Béla, Ullmann Jenő, Tréba Ilonka, Gyula és Elemér, Spitzer Kornelia, Maár Gyula, Sternberg Endre.

*

A »KIS LAP« XX. köt. 26-dik számában közölt rejtvények megfjtését utólag még be- küldték: Paulovics Árpád, Grexa Gyula, Brüll Mór.

